

„Rigsdagen godkjen der Regnskabet“ — og som navnlig heller ikke i Folkethinget tidligere har faaet nogen Tilslutning, synes Udvalget ikke, der er Anledning til; og en Hovedgrund for Udvalget er ogsaa den, at man ikke ret veed, hvilken Betydning der i vanskelige Tider kunde lægges i en Forandring paa dette Omraade. Udvalget skal derfor anbefale det høie Thing at vedtage dette Forslag til Beslutning overensstemmende med dets Indstilling.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

Udvalgets Endringsforslag om at give Beslutningen følgende Affattelse:

Med nedenstaaende Udtalelser frasiger Rigsdagen sig herved Ret til at gjøre Ansvar gjældende for Statsregnskabet for Finantsaaret 1872—73:

1) Statsregnskabet § 22. Krigsministeriet. Konto I. b. 2. c. Udgiften 888 Rd. 87 f. til Rantonnementslilæg til Officerer og Underofficerer af Sergentklassen, der have været udlagte i Artilleriets Leir paa Amager, passerer.

2) Statsregnskabet § 23. Marineministeriet. Marineministeren opfordres til at have sin særlige Opmærksomhed henvendt paa Værftets Tilstand.

vedtoges enstemmig med 35 St.

Som Følge af denne Afstemning bortfaldt det fra Folkethinget ovensendte Forslag.

Sagens Overgang til anden Behandling fattes derpaa under Afstemning og vedtoges enstemmigt med 35 Stemmer.

Man gik derefter til den følgende Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af: Forslag til Beslutning af Rigsdagen med Hensyn til Statsregnskabet for Finantsaaret 1873—74.

(Folkethingets Forslag til Beslutning findes i Tilleg C. Sp. 39—40, Udvalgets Betænkning i Tilleg B. Sp. 237—38.)

Foruden det af Udvalget stillede i Betænkningen opførte Forslag til Beslutning, var intet andet Endringsforslag fremkommet.

Ordføreren (Falleßen): Det vil ikke være undgaet Thingets Opmærksomhed, at efterhaanden i Aarenes Løb ere de Opfattelser, der gjøre sig gjældende fra Regjeringens og Statsrevisionens

Side, blevne mindre og mindre forskellige, og Uoverensstemmelseerne færre og færre. Vi synes altsaa at nærme os til den ideale Tilstand, hvor Statsrevisionen virker alene ved sin Tilværelse. Denne Tilstand er ganske vist ikke naaet fuldstændig her; men det tør nok siges, at de Udsættelser og Bemærkninger, der ere skete denne Gang, ikke ere af nogen særdeles væsentlig Betydning. Udvalget har derfor ikke fundet nogen Anledning til at fremdrage dem, da de i det andet Thing have været under Forhandling, og Ministeriet der har havt Leilighed til at udtale sig om dem, ligesom de ogsaa alle tidligere have været under Omtale her i dette Thing, saasom Spørgsmaalet om Afhændelsen af Kirketiender, Spørgsmaalet om Benyttelsen af den til Tilsynet med Landeveiene budgetterede Sum osv. Der er endelig ogsaa Tale om en og anden Oversførelse fra een Konto til en anden; men dette er, som sagt, efter Udvalgets Opfattelse Afslammen af mindre væsentlig Betydning. Jeg skal derfor simpelt hen foreslaa at vedtage Beslutningen, saaledes som den er indstillet af Udvalget, idet jeg kun skal gjøre opmærksom paa, at medens der i Folkethingets Redaktion staar „godkjende“, staar her „frasiger sig Ret til“.

Falleßen: Jeg haaber, at det maa være mig tilladt at gjøre en Bemærkning ved denne Sag, uagtet den ikke har fundet Udtryk i den Indstilling, som foreligger til Afstemning. Der indeholdes nemlig i den Betænkning, som er afgiven af Folkethinget i denne Sag under „Renter af Statsaktiverne“, en Sætning, som jeg paa ingen Maade kan erkjende for rigtig, og som jeg derfor benytter Leiligheden til at modsig; der staar, at Loven af 14de Marts 1867 utvivlsomt aldeles ingen Hjemmel indeholder for Indenrigsministeren til at give Jernbane-Embedsmænd eller Bestillingsmænd et almindeligt Lønningslilæg. Jeg tror, at det efter Loven af 14de Marts 1867 er klart, at Indenrigsministeren er fuldkommen bemyndiget og berettiget til at anvende til Lønning til Jernbanernes Personale Alt, hvad han dertil finder passende, og at benytte Driftsindtægterne til saadanne Lønninger. Den eneste Indskrænkning, der er givet i Loven, er den, at der ikke maa ansættes Bestillingsmænd med Udgang til Pension, og at de skulle ansættes med et halvt Mars Optigelse; men der er ikke i Loven givet nogen Bestemmelse, der begrænsjer Indenrigsministerens Myndighed med Hensyn til Lønningerne. Jeg veed meget vel, at det ikke har stor Betydning, at dette Punkt modsiges paa dette Sted; men da Udvalget ikke har gjort nogen Bemærkning ved denne Sætning, vil jeg dog ikke lade det gaa upaatakt hen, uden at nævne, at jeg anser det for at være klart, at der i Loven af 14de Marts 1867 ligger en bestemt Hjemmel for Indenrigsministeren til at bestemme Jernbanepersonalets Lønninger.